

CHARLAINE
HARRIS

PRÁVÁ KREV

HŮ^o V NEZ^v MŤVÍ

PRAVÁ KREV

HŮŘ NEŽ MRTVÍ

PRAHA 2011

Přeložili:

LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Charlaine Harris: Hůř než mrtví

Vydání první

Copyright © 2008 by Charlaine Harris Schulz

Published by arrangement with JABberwocky Literary Agency

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1619. publikaci

Přeloženo z anglického originálu From Dead to Worse

vydaného nakladatelstvím Ace Books,

published by The Berkley Publishing Group,

a division of Penguin Group, New York v roce 2009

Český překlad © 2011 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-402-8

BARONET

Praha 2011

CHARLAINE HARRIS

PRAVÁ KREV

HŮŘ NEŽ MRTVÍ

Věnování

Přestože jí už nohy neslouží tak dobře jako dřív a ani se zrakem na tom není nejlépe, moje matka Jean Harrisová stále zůstává nejúžasnější člověkem, jakého jsem v životě poznala. Je mou celoživotní oporou, živnou půdou mého vývoje a nejlepší matkou, jakou jsem mohla mít.

PODĚKOVÁNÍ

Můj obrovský dík patří obdivuhodné perfekcionistce Anastasii Luetteckeové za pomoc s Octaviinou latinou. A děkuji také Murvu Sellarsovi, který se ujal role prostředníka. Jako vždy jsem nesmírně vděčná Toni L. P. Kelnerové a Daně Cameronové za jejich cenné připomínky i za množství cenného času, který mi věnovaly. Děkuji rovněž své jediné pomocnici Debi Murrayové, že se se mnou při mapování Sookiina světa podělila o své encyklopedické znalosti. Mé poděkování náleží také skupině nadšených čtenářů, která si říká *Charlainini šarlatáni*, za jejich neutuchající duševní podporu. Doufám, že tuto knihu budou považovat za svou odměnu.

Kdyby tohle vyprávění byl film *Pán prstenů* a já se mohla pochlubit uhlazenou britskou výslovností Cate Blanchettové, nesmírně napínavě bych vám vylíčila pozadí všech událostí, které se odehrály tehdy na podzim. A vy byste se už nemohli dočkat, až si vyslechnete i zbytek příběhu.

Jenomže věci, které se udály v mém domovském koutku na severozápadě Louisiany, se příliš barvitě líčit nedají. Upíři mezi sebou sice válčili, ale jejich konflikty se podobaly mocenským převratům v bezvýznamných zemích. A půtky v komunitě vlkodlaků a jiných bytostí dvojí podstaty připomínaly příhraniční potyčky. Do análů nadpřirozených bytostí žijících v Americe – myslím, že něco takového určitě existuje – se tyto události rozhodně nezapisovaly velkými písmeny a významné připadaly pouze jejich přímým aktérům.

Jenomže potom se ta malá písmena náhle zvětšila.

Způsobila to Katrina – živelná katastrofa, která rozsávala žal a utrpení kam dosáhla, a při svém postupu natrvalo změnila tvářnost celé oblasti.

Před hurikánem se Louisiana mohla chlubit prosperující upíří komunitou a New Orleans, kde se počet nemrtvých spoluobčanů neustále zvyšoval, se stal vyhledávaným cílem turistů z celé země, kteří toužili spatřit upíry na vlastní oči.

Na jihu Louisiany jste mohli najít všechno možné – upíří jazzové kluby lákající návštěvníky na vystoupení slavných hudebníků, které už celá desetiletí nikdo neviděl hrát na veřejnosti, upíří striptýzové kluby, které dávaly nahlédnout do psychiky a sexuality nemrtvých, tajná i méně tajná místa, kde jste se mohli nechat pokousat a zažít při tom orgasmus.

V severní části státu je to jiné. Já žiju na severu v městčku Bon Temps. Ale dokonce i tady, kde je upíří populace mnohem skromnější, se nemrtví dokázali ekonomicky i společensky prosadit.

Obecně vzato tedy upíří podnikání v Louisianě vzkvétalo. Jenomže potom zahynul král Arkansasu. Stalo se to krátce po jeho svatbě s panovnicí Louisiany, na slavnostním večeru, který královna pořádala ve svém sídle. Jeli-kož se jeho mrtvola vytratila a všichni svědkové – kromě mě – se rekrutovali z nadpřirozených bytostí, lidské zákony tuto událost přešly bez povšimnutí. Jenomže ostatním upírům to neušlo, takže se – z hlediska jejich zákonů – královna Sophie-Anne Leclercgová ocitla v nesmírně nebezpečném postavení. Krátce nato udeřil hurikán Katrina a zlikvidoval celou finanční základnu královnina impéria. Sophie-Anne se však nevzdávala a dokonce jí kynula naděje, že se po všech uplynulých katastrofách odrazí ode dna, jenomže v té chvíli ji zasáhla další rána. Královna a někteří její nejzdatnější přívrženci – a taky já, Sookie Stackhouseová, telepatka a obyčejná smrtelnice – jsme se stali terčem bombového útoku na upíří hotel Pyramida z Gízy během konference v Rhodes. K akci se přihlásila odštěpenecká skupina Společenstva slunce. Vedení Společenstva sice tento teroristický čin příkře odsoudilo, ale všeobecně se vědělo, že tato protiupířská sekta rozhodně nelituje žádnou bytost zraněnou při útoku a neoplakává nikoho, kdo při něm zahynul, ať už šlo o upíry anebo o normální smrtelníky, kteří nemrtvým sloužili.

Sophie-Anne přišla o nohy, o několik členů louisianské delegace a především o svého nejdražšího přítele a společníka. Život jí zachránil její právník pan Catalia-

des, který byl napůl člověk a napůl démon. Její zotavování si však vyžádá ještě spoustu času, což znamená, že je teď v mnoha směrech velice zranitelná.

Jakou roli jsem v tomhle všem hrála já?

Když se hotel Pyramida zřítíl k zemi, pomáhala jsem zachraňovat životy těch, kdo uvízli v sutinách. A teď mě děsí pomyšlení, že jsem se ocitla v hledáčku lidí, kteří by chtěli využít mých telepatických schopností k vlastním cílům. Některé z těchto cílů jsou ušlechtilé, takže by mi nevadilo, kdybych čas od času například pomohla s hledáním osob při záchranných pracích, ale ráda bych si ponechala svůj život sama pro sebe. Zůstala jsem naživu, můj přítel Quinn také a nejdůležitější upíří mého života jakbysmet. Pokud jde o problémy, kterým teď čelila Sophie-Anne – o politické důsledky bombového útoku a taky o to, že nadpřirozené bytosti teď kroužily kolem oslabené Louisiany jako hyeny okolo umírající gazely –, nijak zvlášť jsem o tom neuvažovala.

Hlavou se mi honily jiné věci – ryze osobní. Nejsem zvyklá dívat se dál než na špičku nosu – pokud mohu něco říct na svou obranu. Takže jsem se příliš hluboce nezamýšlela nad situací, ve které se ocitla zdejší upíří populace, a nijak zvlášť jsem nehloubala ani nad postavením jiných nadpřirozených bytostí, jejichž osudy zásadním způsobem ovlivnily můj další život, jak se později ukázalo.

Ve Shreveportu, který leží nedaleko Bon Temps, žije smečka vlkodlaků, do které patří řada mužů a žen z nedaleké vojenské základny Barksdale. Během uplynulého roku se tato smečka rozdělila na dvě znepřátelené skupiny. Z historie jsem znala Lincolnův citát o rozděleném domě, který nevydrží stát zpříma a zborť se.

Předpokládala jsem, že si obě skupiny své rozepře nějak vyřeší, a ani ve snu by mě nenapadlo, že se na tom řešení budu jakkoliv podílet i já... Což jen dokazuje, že jsem byla raněná slepotou. Jsem telepatka, ne psychoanalytička. Upíří mozek ode mě nevyžaduje žádné nasazení, protože je pro mě naprosto nečitelný. Čist myšlen-

ky vlkodlaků je dost obtížné, ale ne nemožné. To je jediná věc, kterou můžu poznamenat na svou omluvu, pokud mám vysvětlit, proč jsem nevnímala problémy, které se kolem mě začaly shlukovat.

Co mě tak strašně zaměstnávalo, že jsem nedokázala myslet na nic jiného? Svatby. Také můj přítel Quinn, o němž jsem nic nevěděla.

KAPITOLA PRVNÍ

Pečlivě jsem kladla láhve s alkoholickými nápoji na skládací stolek za pojízdným barem, když do místnosti vtrhla Halleigh Robinsonová, se kterou jsem se v poslední době hodně sblížila. Její obvykle laskavý obličej byl posetý rudými skvrnami a tváře se jí leskly pod rozmazanými slzami. Jelikož se už za hodinu měla vdávat, ač dosud měla na sobě bleděmodré džíny, okamžitě upoutala mou pozornost.

„Sookie!“ vyhrkla, oběhla bar a popadla mě za ruku. „Musíš mi pomoci.“

Už jsem jí pomohla, když jsem si místo společenských šatů, které jsem si chtěla vzít původně, navlékla stejnokroj barmanky. „Jasně,“ přikývla jsem, protože jsem měla dojem, že po mně Halleigh chce, abych jí připravila nějaký speciální nápoj. Kdybych se jí ovšem podívala do hlavy, už bych věděla, o co jí jde. Ale usilovně jsem se snažila dostát pravidlům slušného chování, takže jsem uvedla do pohotovosti všechny ochranné mechanismy svého mozku. Být telepatem není žádné terno, zvlášť když jste vystaveni tak obrovskému tlaku, jaký představuje dvojnásobná svatba. Čekala jsem, že se jí zúčastním jako host, a ne jako barmanka. Jenomže barman z cateringové firmy měl cestou ze Shreveportu nehodu, a do služby byl proto překotně povolán Sam. A to přesto, že společnost Noblesa, která se specializuje na organizování večírků a jiných slavnostních

příležitostí a zajišťovala i tuto dvojitou svatbu, původně trvala na tom, že za něj dodá vlastního člověka.

Byla jsem trochu zklamaná, že se k baru postavím ne jako svatebčanka, ale jako obsluha, avšak cítila jsem povinnost vyhovět přání nevěsty, která před sebou měla takový slavnostní den.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptala jsem se.

„Potřebuju, abys mi šla za družičku.“

„Ech... cože?“

„Jakmile pan Cumberland dokončil první sérii fotografií, Tiffany omdlela.“

Do obřadu zbývala hodina a fotograf se snažil pořídit několik skupinových snímků. Družičky a mládenci už na sobě měli společenské šaty a v gala už měla být i Halleigh, ale místo toho ještě běhala v džínách, s natáčkami na hlavě, nenalíčená a celá uslzená.

Kdo by jí dokázal odolat?

„Máš její velikost,“ pokračovala Halleigh. „A Tiffany podle všeho okamžitě půjde na sál, protože jí budou opeřovat slepé střevo. Můžeš si tedy vyzkoušet její šaty?“

Zaletěla jsem pohledem ke svému šéfovi Samovi.

Usmál se na mě a pokýval hlavou. „Jen běž, Sookie! Oficiálně budeme otevírat bar až po obřadu.“

Vyrazila jsem tedy za Halleigh do Belle Rive – rodinného sídla Bellefleurových, které bylo nedávno nově zrekonstruované do své někdejší krásy. Dřevěné podlahy se leskly, pozlacené zábradlí lemující schodiště se třpytilo, stříbrné nádoby vystavené ve velkém příborníku v jídelně doslova zářilo. Všude poletovali číšníci v bílých stejnokrojích s černě vyšitým ozdobným logem společnosti Noblesa. Forma Noblesa se v poslední době vypracovala na jednu z nejprestižnějších cateringových společností ve Spojených státech. Když jsem to logo spatřila, bodlo mě u srdce, protože můj přítel Quinn, o němž jsem teď neměla žádné zprávy, řídil pobočku Noblesy zajišťující služby pro nadpřirozené bytosti. Ale neměla jsem čas oddávat se lítosti, protože mě Halleigh za sebou odhodlaně táhla do schodů.

První ložnice byla plná poměrně mladých žen, oblečených do zlatavých společenských šatů a neúnavně poletujících kolem Halleighiny budoucí švagrové Portie Bellefleurové. Halleigh proběhla kolem dveří této místnosti do druhé ložnice nalevo. V té se také pohybovala spousta dívek, ale místo zlatavých toalet měly na sobě modely z tmavomodrého šifonu. V místnosti panoval zmatek a všude se kupily civilní šaty přítomných družiček. U západní zdi jsem spatřila kosmetický a kadeřnický koutek, v němž vládla poklidně vyhlížející žena v růžovém plášti a s kulmou v ruce.

Halleigh mě začala představovat přítomným ženám, jako kdyby vyhazovala do vzduchu papírové konfety: „Děvčata, tohle je Sookie Stackhouseová. Sookie, to je moje sestra Fay, sestřenice Kelly, nejlepší přítelkyně Sarah a další nejlepší přítelkyně Dana. A tady jsou šaty. Velikost osm.“

Udivilo mě, že Halleigh měla tolik duchapřítomnosti a vymámila z Tiffany její toaletu, ještě než ubohou družičku odvezli do nemocnice. Družičky totiž bývají nemilosrdné. Během chvilky jsem byla svlečená jen do kalhotek a podprsenky. Těšilo mě, že mám na sobě pěkné spodní prádlo, protože jsem na nějaký stud neměla čas. Připadala bych si přílišně, kdyby mě přistihli v nějakých děravých babských spodních kalhotkách! Šaty měly podšívkou, takže jsem nepotřebovala spodničku, což bylo další štěstí. Měli tu i jeden náhradní pár samodržících punčoch, takže jsem si je okamžitě navlékla a hned nato jsem si přetáhla přes hlavu šaty. Občas si kupuju velikost číslo deset – vlastně většinou –, takže když mi pak Fay zapínala zip, pro jistotu jsem zadržela dech.

Kdybych celý den vydržela nedýchat, všechno by bylo v pořádku.

„Výborně!“ zajásala jedna z dívek (Dana?) „A teď střevíčky.“

„Ach, Bože!“ vydechla jsem, jakmile mi je ukázala. Byly na vysokánském podpatku a barevně ladily s tmavomodrými šaty. Jakmile jsem do nich vklouzla, ucítila

jsem palčivou bolest. Kelly (zřejmě) mi zapnula oba pás-ky a já jsem vstala. Když jsem udělala první krok a pak ještě další, všechny jsme zadržely dech. Boty byly sice krásné, ale asi o půl čísla menší. O nesmírně důležitého půl čísla.

„Přes obřad to vydržím,“ prohlásila jsem srdnatě a všechny ženy zatleskaly.

„Takže teď sem,“ zavelel Růžový plášť a já jsem se posadila na židli do kosmetického koutku a nechala si na obličej nanést další vrstvu líčidel a upravit se, zatímco ostatní družičky a Halleighina matka pomáhaly nevěstě do svatebních šatů. Růžový plášť ještě čekala spousta práce se spoustou vlasů. V uplynulých třech letech jsem si jen několikrát nechala zastříhnout konečky, takže mi teď vlasy splývaly až přes ramena. Moje kamarádka Amelia mi na nich nedávno udělala lehký melír, takže vypadaly docela dobře a měla jsem je světlejší než kdykoliv předtím.

Zadávala jsem se na sebe do velkého zrcadla a připadalo mi neskutečné, že jsem se takhle změnila během pouhých dvaceti minut. Z pracující servírky v bílé halen-ce a v černých kalhotách se stala družička v tmavomodré toaletě, a kromě toho o deset centimetrů vyšší.

Páni, vypadala jsem *skvěle!* Ta barva mi vyloženě svědčila, sukně se lehce rozšiřovala, krátké rukávy mě nikde příliš neobepínaly a výstřih byl jen decentní, takže nepůsobil lacině. Když si totiž nedám pozor na oblečení, moje plná ňadra k takovému dojmu mohou svádět.

Z obdivného vytržení mě vrátila na zem praktická Dana. „Poslyšte, bude to probíhat následovně,“ řekla mi a já pak už jen poslouchala a přikyvovala. Zadávala jsem se na vytištěný nákres a znovu pokývala hlavou. Dana byla organizační talent. Kdybych se někdy v životě chystala přepadnout nějaký malý státeček, rozhodně bych ji chtě-la mít po boku.

Když jsme pak všechny opatrně sešly ze schodů do přízemí (dlouhé sukně a vysoké podpatky nepředstavovaly tu nejlepší kombinaci), byla jsem už náležitě pouče-

ná a připravená vydat se na svou první cestu k oltáři v roli družičky.

V sedmadvaceti letech má většina žen za sebou už několik „družičkovských“ zkušeností, jenomže se mnou je to jiné. Jediná blízká přítelkyně, která by mě o tuto službu mohla požádat – Tara Thorntonová –, do toho nečekaně praštila právě v době, kdy jsem na čas odjela z Bon Temps.

V přízemí už na nás čekala druhá skupinka – Portiiny družičky totiž měly jít před námi. A oba ženiši i všichni mládenci podle všeho už čekali venku, protože do začátku celé té slávy zbývalo pouhých pět minut.

Portia Bellefleurová a její družičky byly v průměru o sedm let starší než Halleighina skupina. Portia byla nepřehlédnutelná sestra Andyho Bellefleura – policejního detektiva a Halleighina snoubence v jedné osobě. Portia to se svatebními šaty trochu přehnala – se spoustou našitých perel, záplavou krajek a množstvím flitrů působily poněkud přeplácaně. Podle mě by byly hezké jen samy o sobě, bez všech těch ozdob, ale dnešek byl Portiin slavný den, takže si na sebe mohla navléknout, co se jí zlíbilo. Všechny Portiiny družičky měly zlatavé šaty.

V ruce držely v ruce kytice z bílých, tmavomodrých a žlutých květů, které dokonale ladily i s temně modrými šaty Halleighiných družiček, takže všechno dohromady tvořilo barevně dokonale sladěný celek.

Celou dvojitou svatbu organizovala hubená nervózní ženština s obrovskou hřívou tmavých kudrnatých vlasů. Tahle ceremoniářka nás všechny polohlasně spočítala, a když se ujistila, že všechny údaje sedí a nikdo nechybí, zprudka otevřela dvojité dveře vedoucí na rozlehlé travnaté nádvoří s cihlovým dlážděním. Svatebčané už seděli zády k nám na bílých rozkládacích židlích, které byly uspořádány do dvou bloků, uprostřed oddělených červeným kobercem. Před nimi se rozprostíralo vyvýšené pódium s improvizovaným oltářem, pokrytým bílým sukem, na kterém plápolaly zapálené svíce. U oltáře už stál čelem k domu Bellefleurových – a tudíž i k nám – kněz,

a po jeho pravici Portiin ženich Glen Vick. Vypadal strašně, opravdu strašně nervózně, ale usmíval se. Jeho mládenci čekali v houfu těsně za ním.

Portiiny zlatavé družičky vešly na nádvoří obklopené dokonale upravenou zahradou a jedna po druhé zamířily kupředu uličkou vyloženou červeným kobercem. Vůně svatebních kytic sladce pronikala do večerního vzduchu. A na záhonech – dokonce i teď v říjnu – kvetly růže.

Nakonec se rozezněla hlasitá hudba a Portia přešla přes nádvoříčko ke koberci za vydatné pomoci ceremoniářky, která jí při tom (poměrně pracně) nadlehčovala vlečku, aby na cihlovém dláždění nezadrhla.

Na knězův pokyn všichni vstali, otočili se dozadu a sledovali Portiin vítězoslavný pochod uličkou. Čekala na něj celé roky.

Jakmile Portia bezpečně dorazila k oltáři, přišla řada na nás. Postupně jsme procházely kolem vyčkávací Halleigh, která pak každou z nás zlehka políbila na tvář. Dokonce i mě, což od ní bylo strašně milé. Ceremoniářka nás po jedné vyslala k předem určeným mláďencům. Ten můj byl Bellefleurových příbuzný z Monroe. Když zjistil, že k němu místo Tiffany mířím já, zatvářil se jako polekaný králík. Kráčela jsem velice pomalu, jak nám Dana zvlášť důrazně kladla na srdce. V rukou jsem držela kytici takovým způsobem, abych měla obě paže přímo předpisově pokrčené do požadovaného úhlu. Přitom jsem ostřížím zrakem neustále sledovala ostatní družičky, protože jsem se chtěla jaksepatří zhostit svého úkolu.

V té chvíli se ke mně upřely všechny oči a já propadla takové nervozitě, že jsem zapomněla uvést do pohotovosti ochranné štíty v mozku. Tím pádem na mě okamžitě začaly dorážet myšlenky přítomných svatebčanů a já slyšela sdělení, o která jsem vůbec nestála. *Vypadá nádherně... Co se stalo Tiffany?... Bože, to jsou ale melouny!... Ať si proboha pospíší, už se potřebuju napít!... Co tu propána dělám? Ta moje se mnou vymete každéj psí zápas v okrese... Po svatebních dortech bych se utloukla.*

Náhle se přede mnou objevila fotografka, zamířila na mě objektiv a vyblýskla si mě. Zнала jsem ji, byla to krásná Maria-Star Cooperová, která patřila k vlkodlakům. Pracovala jako asistentka Ala Cumberlanda, vyhlášeného fotografa ze Shreveportu. Usmála jsem se na ni a ona mě vyfotografovala ještě jednou. Pokračovala jsem dál po koberci, nepřestávala se usmívat a snažila se zahánět všechny dotěrné myšlenky svatebčanů, které se mi ze všech stran draly do hlavy.

Po chvíli jsem mezi hosty zaznamenala několik míst, kde žádné myšlenkové vlny neproudily, což znamenalo, že se tam vyskytují upíři. Glen si vyžádal, aby se svatba konala až po setmění, protože na ni chtěl pozvat několik svých významných nemrtvých klientů. Portia musela svého ženicha skutečně upřímně milovat, když na to přistoupila, protože upíry přímo nesnášela. Vlastně z nich doslova šlela hrůzou.

Obecně vzato, já jsem je měla docela ráda, protože jsem jim nemohla proniknout do mozku, a díky tomu jsem v jejich přítomnosti pociťovala zvláštní klid. V jiném směru ve mně zase vyvolávali stres, to musím uznat, ale prostě jsem oceňovala, že vedle nich můžu načas dopřát klid svému neustále namáhanému mozku.

Konečně jsem došla na určené místo. Viděla jsem, že se Portiiny družičky a Glenovi mládenci postavili do útvaru připomínajícího obrácené písmeno V a ve předu uprostřed nechali místo pro oba snoubence. Naše skupina učinila totéž. Oddechla jsem si úlevou, že jsem nic nepokazila. A protože jsem nebyla hlavní družička, nic dalšího se už ode mě nečekalo. Postačí, když zůstanu klidně stát a budu se tvářit zdvořile a laskavě, což bych měla dokázat.

Hudba znovu nabyla na síle a kněz opět pokynul svatebčanům. Všichni zase vstali a zadívali se na druhou nevěstu. Halleigh zvolna vykročila a zamířila k nám. Přímou zářila. Zvolila si daleko jednodušší šaty než Portia a vypadala v nich nesmírně mladě a roztomile. Halleigh byla asi o pět let mladší než Andy, možná o něco víc. Jakmile prošla uličkou, přistoupil k ní její otec, který byl stejně

opálený a svěží jako jeho žena, a nabídl dceři rámě. Protože Portia musela projít po červeném koberci sama (její otec byl už dávno mrtvý), bylo nakonec rozhodnuto, že Halleigh udělá totéž.

Jakmile jsem si dostatečně užila Halleighina úsměvu, zaletěla jsem pohledem ke svatebčanům, kteří se postupně otáčeli, jak sledovali nevěstu na její cestě k oltáři.

Viděla jsem spoustu známých tváří: učitele ze základní školy, ve které učila Halleigh, policisty z okrsku, kde sloužil Andy, přátele staré paní Caroline Bellefleurové, kteří ještě zůstali naživu a jen obtížně se drželi na nohou, Portiiny kolegy ze zaměstnání, právníky a další lidi pracující v justici, klienty Glena Vicka a jeho spolupracovníky, další finanční poradce. Skoro všechny židle byly obsazené.

Byly tu k vidění hosté s černou pletí a také několik s hnědou, ale většina svatebčanů se rekrutovala z bílých příslušníků střední třídy. Nejbledší tváře patřily upírům. Jednoho jsem dobře znala. Bill Compton, můj soused a bývalý milenec seděl zhruba uprostřed bloku bílých židlí, na sobě měl smoking a vypadal úchvatně. Připadalo mi, že vypadá přirozeně v jakémkoliv oblečení. Vedle něj seděla jeho přítelkyně, realitní agentka a obyčejná smrtelnice Selah Pumphreyová z Clarice. Měla na sobě karmínově červené šaty, ve kterých vynikaly její tmavé vlasy. Asi pět dalších upírů jsem neznala, ale usoudila jsem, že jsou to zřejmě Glenovi klienti. Glen to sice nevěděl, ale mezi přítomnými bylo ještě několik dalších hostů, kteří nepatřili mezi normální smrtelníky.

Můj šéf Sam byl nefalšovaný měňavec, který na sebe uměl vzít podobu jakéhokoliv zvířete. Fotograf byl vlkodlak, stejně jako jeho asistentka. Většina svatebčanů v něm viděla pouze trochu tělnatého, nepříliš vysokého afroameričana v kvalitním obleku a s velkým fotoaparátem v ruce. Jenomže Al i jeho asistentka Maria-Star se za úplňku měnili ve vlky. Nebyli tu jedinými vlkodlaky. K jejich smečce patřila i rudovláška Amanda, která se už blížila čtyřicítce a ve Shreveportu jí patřil bar Psí chlup.

A pak tu byl ještě Calvin Norris, vůdce další skupiny bytostí dvojí podstaty, které se proměňovaly v pumy a pantery. S potěšením jsem si všimla, že si přivedl partnerku, ale když jsem v ní poznala Tanyu Grissonovou, původní nadšení ze mě zase vyprchalo. Blééé! Co dělá ve městě? A jak se Calvin ocitl na seznamu pozvaných? Měla jsem ho ráda, ale unikala mi spojitost.

Zatímco jsem pátrala po známých tvářích, Halleigh zaujala místo vedle Andyho a všechny družičky i mládenci měli za úkol otočit se čelem k oltáři a sledovat obřad.

Nebyla jsem na něm nijak citově zainteresovaná, takže jsem se přistihla, že se mi myšlenky zase někam zatloualy, zatímco otec Kempton Littrell sloužil mši. Byl to kněz episkopální církve, který přijížděl do kostela v Bon Temps pouze jednou za čtrnáct dní. Světla, která ozařovala zahradu, se mu odrážela ve sklech brýlí a zesvětlovala mu pleť v obličeji, takže vypadal skoro jako upír. Celý obřad pokračoval víceméně podle zavedených zvyklostí. Páni, jak já byla vděčná za praxi U Merlotta, kde jsem se naučila stát celé hodiny u baru, protože moje nynější úloha vyžadovala dlouhé stání, a navíc v botách na vysokých podpatcích! Na ty moc zvyklá nejsem, protože je nosím jen zřídka, a kromě toho ne vyšší než sedmi až osmicentimetrové. Teď jsem ve střevíčkách měřila sto pětasedmdesát centimetrů a připadala jsem si divně. Snažila jsem se příliš se nevtřet a přimět se k trpělivosti.

Glen právě navlékal Portii na ruku prsten. Vypadala skoro půvabně, jak klopila oči ke svým a ženichovým propleteným prstům. Nikdy jsem ji neměla moc v lásce – stejně jako ona mě –, ale přála jsem jí všechno nejlepší. Glen byl kostnatý tmavovlasý muž se začínající čelní pleší a s masivními brýlemi. Pokud byste zavolali na castingovou agenturu a vyžádali si „typ účetního“, určitě by vám poslali Glenu. Ale podle toho, co jsem vyčetla z jeho mozku, bych odpřisáhla, že Portii miluje a ona je zamilovaná do něj.

Odvážila jsem se nepatrně pohnout a přenést trochu víc váhy na pravou nohu.

Otec Littrell se teď vrátil zase na začátek obřadu, aby sezdal Halleigh a Andyho. Ponechala jsem si na tváři úsměv (nečinilo mi to žádný problém, byla jsem na to zvyklá z baru) a sledovala, jak se z Halleigh stává paní Bellefleurová. Měla jsem štěstí. Episkopální svatby bývají dlouhé, ale tento dvojnásobný sňatek si vyžádal kratší formu obřadu.

Nakonec hudba přešla do typických hlasitých majestátních tónů a novomanželé vešli do domu. Družičky a mládenci je následovali v opačném pořadí než na začátku. Cestou po rudém koberci mě zaplavil upřímný pocit štěstí a taky jsem na sebe byla trošičku hrdá. Pomohla jsem Halleigh, když mě potřebovala... a za chvíli se už budu moci zout.

Bill, který dosud seděl na židli, zachytil můj pohled a tiše si přiložil ruku k srdci. Bylo to romantické a naprosto neočekávané gesto, které mě na okamžik málem obměkčilo. Skoro jsem se na něj usmála, přestože mu po boku seděla Selah. Ale včas jsem si připomněla, že Bill je ničema, mizera a zrádce, a pokračovala jsem v bolestivé cestě k domu. Sam stál několik metrů za poslední řadou židlí v bílé košili – pánské verzi halenky, kterou jsem si předtím oblékla k černým kalhotám i já. Působil uvolněně a nenuceně, prostě typický Sam. Dokonce i ty neuspořádané světlé vlasy s rudým nádechem se k němu hodily.

Vyslala jsem k němu upřímný úsměv a on mi ho oplatil a zvedl palec vzhůru. Přestože jsou myšlenky měňavců dost nečitelné, cítila jsem, že se mu líbí, jak jsem oblečená i jak si vedu. Jeho modré oči na mně neustále visely. Šéfoval mi už pět let a skoro celou tu dobu jsme spolu skvěle vycházeli. Když jsem začala chodit s upírem, strašně se rozčílil, ale postupně se přes to přenesl.

Teď jsme se ale museli vrhnout do práce, kvůli níž si nás na svatbu objednali, a to bleskově. Dohonila jsem Danu. „Kde se můžu převléknout?“ zeptala jsem se jí.

„Ještě se musíme vyfotografovat,“ odpověděla mi zvesela, protože k ní právě přistoupil manžel a ovinul jí paži kolem ramen. V náručí držel dítě, roztomilého drobečka v zavinovačce, která měla neutrální žlutou barvu.

„K tomu mě už určitě nebudete potřebovat,“ řekla jsem. „Vždyť jste pořídili spoustu snímků před obřadem, ne? Ještě než se tomu děvčeti – jak-se-jmenuje – udělalo špatně.“

„Tiffany. Ano, ale teď budeme dělat další.“

Vážně jsem pochybovala, že si mě na těch fotkách rodina bude přát, ale uvědomovala jsem si, že moje nepřítomnost naruší symetrii svatebčanů. Vyhledala jsem Ala Cumberlanda.

„Ano,“ vyhrkl na mě zostra, s pohledem upřeným na obě nevěsty a ženichy, kteří se na sebe sladce usmívali. „Potřebuju udělat pár snímků. Musíte zůstat v šatech.“

„Blbost!“ odsekla jsem, protože mě nohy bolely jako čert.

„Poslyšte, Sookie, můžu pro vás udělat nanejvýš jednu věc – že vaši skupinu vyfotím jako první. Andy, Halleigh! Vlastně... paní Bellefleurová! Kdybyste mohli jít sem, vyfotografujeme nejdřív vás.“

Portia Bellefleur Vicková se zatvářila trochu překvapeně. Netušila, proč její skupina nedostala přednost, ale musela se neustále zdravít s tolika lidmi, že ji to ani nijak nepopudilo. Zatímco Maria-Star mačkala spoušť fotoaparátu a zvětčovala dojemný výjev, jakýsi vzdálený příbuzný přivezl na kolečkovém křesle starou paní Bellefleurovou a Portia se k babičce sklonila. Portia i Andy s ní bydleli dlouhé roky, od té doby, co jim zemřeli oba rodiče. A kvůli chatrnému zdraví staré paní už nejméně dvakrát svatbu odložili. Původně si ji naplánovali na jaro a hodně s ní spěchali, protože paní Caroline začalo zrazovat až donedávna pevné zdraví. Nejdříve jí vypovědělo srdce, ale zotavila se. Potom si zlomila nohu v krčku. Ale musím uznat, že na člověka, kterého postihly hned dvě těžké zdravotní pohromy, vypadala... No, popravdě řečeno vypadala jako hodně stará dáma, které vy-

povědělo službu srdce a zlomila si nohu v krčku. Na sobě měla elegantní kostým, dokonce byla i lehce nalíčená a bílé vlasy si nechala učesat ve stylu filmové hvězdy Lauren Bacallové. Paní Caroline měla odjakživa pověst panovačné ženy, donedávna platila za výbornou kuchařku a v mládí musela být velice krásná.

Dnes večer si připadala jako v sedmém nebi. Vypravila svatbu oběma vnoučatům najednou, ze všech stran se jí dostávalo okázalých poct a rodinné sídlo Belle Rive se zase skvělo v někdejší kráse díky jistému upírovi, který na ni zíral s naprosto nečitelným výrazem v obličeji. Bill Compton totiž zjistil, že je předkem Bellefleurovy rodiny, takže se rozhodl anonymně věnovat babičce Caroline obrovský balík peněz. Ta je s náramným potěšením utrácela, aniž by věděla, že pocházejí od upíra. Měla za to, že jde o dědictví po jakémsi vzdáleném příbuzném. Podle mě bylo ironií osudu, že Bellefleurovi na Billovi nenacházeli nit suchou, přestože by mu měli být vděční. Ale patřil k nim do rodiny, a proto jsem byla ráda, že našel způsob, jak se té dnešní dvojité svatby zúčastnit. Zhluboka jsem se nadechla, vypudila z hlavy pohled Billových tmavých očí a konečně vyletěla po schodech, abych se převlékla do pracovního stejnokroje.

Místnost byla prázdná a já si oddechla, že mám chvíli jenom sama pro sebe. Za mírného kroužení tělem jsem ze sebe stáhla šaty, pověsila je a posadila se na židli, abych si rozepnula pásky na střevíčkách, které mi působily takovou bolest.

V té chvíli jsem od vchodu zaslechla, že zavrzaly dveře, proto jsem zvedla hlavu a zůstala civět jako ochromená. V místnosti stál Bill, ruce zastrčené v kapsách, a z bledé pokožky mu vycházela slabá záře. Špičáky měl vytažené.

„Snažím se tady převlíknout,“ prohlásila jsem kousavě, bez sebemenší snahy hrát si na stydlivku. Vždyť už viděl a znal každíčký kousek mého těla.

„Neprozdadila jsi jim to,“ řekl.

„Cože?“ Pak jsem se dovtípila. Bill mi tím chtěl říct, že jsem Bellefleurovým nepráskla, kdo je tím štedrým předkem. „Ne. Samozřejmě že ne,“ odpověděla jsem. „Prosil jsi mě přece, abych o tom mlčela.“

„Myslel jsem si, že bys jim to třeba mohla prozradit, když se na mě tolik zlobíš.“

Probodla jsem ho nevěřicným pohledem. „Ne. Někteří z nás ještě mají čest v těle,“ prohlásila jsem a Bill na chvíli odvrátil pohled stranou. „Mimochodem, ten obličej se ti krásně zahojil.“

Při tom bombovém útoku v Rhodes se Billův obličej na čas ocítl na denním světle a sluneční paprsky mu ho tak spálily, že se z pohledu na něj obracel žaludek.

„Prospal jsem šest dní,“ řekl. „Když jsem se konečně probudil, už to bylo skoro zahojené. A pokud jde o tu tvou nárážku, že se mi nedostává cti, k tomu nemám co říct... Kromě toho, že když mi Sophie-Anne uložila, abych tě svedl... nechtělo se mi do toho, Sookie. Ze začátku se mi nechtělo dokonce ani předstírat, že mám vážný vztah s normální smrtelnicí. Připadalo mi, že mě to ponižuje. Do baru jsem tehdy přišel jenom kvůli tomu, abych viděl jak vypadáš, protože jsem to už nemohl dál odkládat. Jenomže ten večer dopadl úplně jinak, než jsem plánoval. Vyšel jsem ven s těmi lovci upírů, a co se stalo, víš nejlíp ty sama. Zachránila jsi mě a já to považoval za osudové znamení. Splnil jsem královnin úkol, ale přitom jsem uvízl v pasti, ze které nebylo úniku. A pořád v ní vězím.“

V pasti LÁÁÁSKY, pomyslela jsem si jedovatě. Ale Bill se tvářil příliš vážně a příliš klidně, než abych to mohla považovat za nějaké divadélko. Prostě jsem si chránila bolavé srdce tím, že jsem se chovala jako mrcha.

„Máš přítelkyni,“ řekla jsem. „Vrať se k Selah.“ Sklopila jsem oči k noze, abych zjistila, jestli mám rozepnutý i druhý pásek, a stěvíček jsem shodila z nohy. Když jsem zase zvedla hlavu, viděla jsem, že Bill mě dosud probodává pohledem.

„Dal bych všechno na světě, kdybych zase mohl ulehnout vedle tebe,“ řekl.

Zůstala jsem stát jako přimražená, protože mě jeho slova ohromila hned ve dvou rovinách. Za prvé mě zarazilo to jeho biblické „ulehnout vedle“ a za druhé mě ohromilo, že mě považoval za tak pozoruhodnou partnerku do postele.

Možná, že si pamatoval jenom panny.

„Dneska večer se tebou nechci zabývat a kromě toho na mě dole čeká Sam, abych mu pomohla u baru,“ prohlásila jsem zostra. „Běž pryč!“ Postavila jsem se, otočila se k němu zády a oblékla si kalhoty a halenku. Pak už zbývaly jen pohodlné boty. Bleskově jsem se zkontrolovala v zrcadle, abych se ujistila, že mi na rtech ještě zůstala rtěnka, a otočila jsem se.

Bill zmizel.

Seběhla jsem dolů po širokém schodišti, vyšla dveřmi na nádvoří a pokračovala na zahradu. Připadala jsem si, jako kdyby mi ze srdce spadl těžký kámen, protože jsem se vracela k baru, na který jsem už byla zvyklá. V nohách jsem stále cítila bodavou bolest. Také v jednom citlivém koutku srdce, označeném nápisem *Bill Compton*.

Když jsem docupitala na místo, Sam mě přivítal rozzářeným pohledem. Stará paní Caroline zavrhla naši prosbu, aby na bar postavila skleněný džbánec na spropitné, ale stálí zákazníci baru U Merlotta už nastrkali několik bankovek do vysokých sklenic, které jsme měli připravené na koktejly, a já jsem si umínila, že je tam takhle nechám stát.

„V těch šatech jsi vypadala kouzelně,“ vysekl mi poklonu Sam a přitom míchal rum s kolou. Postavila jsem na barový pult pivo a usmála se na postaršího muže, který si ho objednal. Odměnil mě nevídaně štědrým spropitným. Sklopila jsem oči k halence a zjistila, že se mi během té chvatné cesty ze schodů rozeplnul knoflíček, takže jsem teď vystavovala na odiv větší část rýhy mezi řadry, než bylo zdravo. V první chvíli mě polil stud, ale pak jsem si pomyslela, že to přece není žádný záměrně vyzývavý po-

slední knoflíček, ale pouhý náhodně rozepnutý knoflík, který říká: „No jo, mám prsa.“ A už jsem to neřešila.

„Děkuju,“ usmála jsem se na Sama a doufala, že si nevšiml toho chvatného pohledu, kterým jsem si kontrolovala zapínání na halence. „Doufám, že jsem nic nezvrtala.“

„Samozřejmě, že ne,“ ujistil mě Sam, jako kdyby něco takového vůbec nepřicházelo v úvahu – jako kdyby nevěřil, že bych mohla vypadnout ze své nezvyklé role a něco pokazila. Právě kvůli tomuhle je Sam ten nejskvělejší šéf, jakého jsem kdy měla.

„Ehm, dobrý večer,“ pozdravil nás ženský hlas s lehkým nosovým přízvukem. Zvedla jsem hlavu od sklenky, do které jsem nalévala víno, a spatřila Tanyu Grissomovou, jak přede mnou zabírá místo a dýchá vzduch, který by kdokoli jiný využil mnohem líp než ona. Po jejím společníkovi Calvinovi nebylo ani vidu, ani slechu.

„Nazdar, Tanyo,“ odpověděl jí Sam. „Jak se vede? Už je to dost dlouho.“

„No, musela jsem si něco vyřídit v Mississippi,“ řekla Tanya. „Ale už jsem tu zase na návštěvě, a napadlo mě, Same, jestli bys nepotřeboval nějakou výpomoc na část úvazku.“

Stiskla jsem rty a snažila se zaměstnat ruce. V té chvíli mě nějaká postarší dáma požádala o sklenici toniku s plátkem limetky, takže Tanya se posunula stranou, přímo naproti Samovi. Dámě jsem podala tonik tak rychle, že se nestačila divit, a znovu jsem soustředila pozornost na Tanyu. Ze Samových myšlenek jsem zjistila, že ho setkání s ní těší. Muži někdy opravdu uvažují jako hlupáci, nemyslíte? Ale abych byla k Samovi spravedlivá, musím podotknout, že jsem na Tanyu věděla pár věcí, o kterých Sam neměl tušení.

Další zákaznicí u baru byla Selah Pumphreyová. Nestačila jsem se divit, jaké mám štěstí. Ale Billova přítelkyně chtěla jenom rum s kolou.

„Jasně,“ odpověděla jsem a snažila se, aby Selah nepoznala, že se mi ulevilo. Přitom jsem nalévala oba nápoje do sklenice.

„Slyšela jsem ho,“ řekla mi Selah nesmírně tiše.

„Koho?“ zeptala jsem se nepřítomně, protože jsem uši-ma i hlavou poslouchala, co si říkají a myslí Tanya a Sam.

„Slyšela jsem Billa, když s vámi před chvílí mluvil.“ Když jsem jí neodpověděla, pokračovala: „Nenápadně jsem ho sledovala nahoru.“

„Takže Bill ví, že jste tam byla,“ poznamenala jsem nepřítomně a podala jí drink. Očí jí při pohledu na mě na okamžik zaplály – vyděšeně, rozzuřeně? Pak odpocho-dovala. Kdyby myšlenky dokázaly zabíjet, už bych leže-la na zemi bez života.

Tanya se pootočila, jako kdyby se její tělo chystalo odejít, ale hlava stále tlachala se Samem. Nakonec se však celé její já odlepilo z místa a vrátilo se ke Calvino-vi. Provázela jsem Tanyu pohledem a v hlavě se mi rojily temné myšlenky.

„To je dobrá zpráva,“ usmál se Sam. „Tanya je na čas k dispozici.“

Potlačila jsem nutkání odpovědět, že Tanya mu to dala najevo víc než názorně. Místo toho jsem ale řekla: „Jo, to je moc fajn.“ Na světě je spousta lidí, které mám ráda. Tak proč zrovna na tuhle svatbu přišly dvě ženské, které přímo nesnáším? Ale naštěstí mě už aspoň netrápily no-hy – teď se naopak tetelily samou radostí, že se zbavily příliš těsných střevíčků.

Usmívala jsem se, připravovala nápoje, uklízela prázdné láhve a chodila do Samova auta pro další zásoby. Ote-vírala jsem piva, nalévala víno, utírala vybryndané drinky a připadala si jako automat.

Ženichovi nemrtví klienti přišli k baru ve skupince. Otevřela jsem láhev prvotřídní umělé krve značky Krá-lovská směs, která se skládala ze špičkové umělé krve s příměsí skutečné krve příslušníků evropských králo-vských rodů. Musela se samozřejmě uchovávat v chladu a vyžadovala zvláštní zacházení. Byla to pozornost pro ženichovy klienty a obstaral ji Glen osobně. (Jediný upí-ří nápoj, který tuto směs z hlediska ceny ještě předčil, byla téměř čistá královská krev, doplněná pouze dávkou

konzervantů.) Sam postavil sklenky na víno do řady a řekl mi, abych je naplnila. Počínala jsem si nesmírně opatrně, aby mi neukápla ani jediná krůpěj. Pak Sam každému upírovi podal jednu sklenku. Všichni, včetně Billa, nám pak dali štědré spropitné a s širokým úsměvem pozvedli číše k přípitku na zdraví a štěstí novomanželů.

Jakmile se napili tmavé tekutiny, v dobrém rozmaru povytáhli špičáky. Někteří hosté se při tomto prazvláštním vyjádření spokojenosti tvářili trochu rozpačitě, ale Glen se usmíval a pokyvoval hlavou. O upírech toho věděl tolik, aby si s nimi nepotřásal rukou. Ale všimla jsem si, že novopečená paní Vicková není z nemrtvých hostů příliš nadšená, přestože jednomu z nich s upjatým úsměvem uvolnila cestu, aby se mohl připojit k hloučku svých kolegů.

Když se pak jeden z upírů vrátil k baru pro sklenku běžnější Právě krve, podala jsem mu ohřátý nápoj. „Děkuju,“ řekl mi a věnoval mi další spropitné. Když otevíral náprsní tašku, spatřila jsem v ní řidičský průkaz vydaný v Nevadě. Díky mladíkům, po nichž v baru musím požadovat nějaký průkaz totožnosti, abych zjistila, jestli jim už můžu nalít, znám celou řadu řidičáků. Tenhle upír přijel na svatbu zdaleka. Poprvé jsem se na něj důkladněji zadívala. Když si všiml, že upoutal mou pozornost, spojil obě ruce a zlehka se uklonil. Protože jsem přečetla jednu detektivku, která se odehrávala v Thajsku, věděla jsem, že je to zdvořilý pozdrav buddhistů – anebo všech Thajců? Každopádně to bylo zdvořilé gesto. Po krátkém zaváhání jsem odložila utěrku, kterou jsem držela v ruce, a napodobila jeho pohyby. Upír se zatvářil potěšeně.

„Říkám si Jonathan,“ představil se. „Moje skutečné jméno totiž Američani neumějí vyslovit.“

Možná z toho zazníval náznak arogance a pohrdání, ale nemohla jsem mu to mít za zlé.

„Já jsem Sookie Stackhouseová,“ představila jsem se.

Jonathan nebyl žádný obr – mohl měřit nanejvýš sto dvaasedmdesát centimetrů – s pleť barvy světlé mědi

a s lesklými černými vlasy, které jsou pro obyvatele jeho země typické. Skutečný fešák. Měl malý, ale široký nos a kypré rty. Pod úplně rovným tmavým obočím mu svítily hnědé oči. Pokožku měl tak jemnou, že jsem na ní neviděla vůbec žádné póry. A vyzařovalo z ní slabé světlo jako z pleti všech upírů.

„To je váš manžel?“ zeptal se mě, zvedl sklenku krve a pohodil hlavou směrem k Samovi, který právě míchal piňu coladu pro jednu z družiček.

„Ne, pane, to je můj šéf,“ odpověděla jsem.

V té chvíli se u baru objevil Terry Bellefleur – Portiin a Andyho bratranec z druhého kolena a válečný veterán z Vietnamu – a poprosil mě o další pivo. Měla jsem Terryho upřímně ráda, ale byl to beznadějný pijan a já jsem měla dojem, že se už nebezpečně blíží stavu těžké opilosti. Přestože chtěl zůstat stát u baru a povídat si o americké politice v nynější válce, odvedla jsem ho k dalšímu členovi Bellefleurovy rodiny – vzdálenému příbuznému z Baton Rouge –, abych měla jistotu, že na Terryho někdo dohlédne a nedovolí mu odjet domů v jeho pikapu.

Upír Jonathan ze mě po celou dobu nespouštěl oči, ale netušila jsem proč. V jeho vzhledu ani chování jsem však neobjevila ani stopu po agresivitě nebo chlípnosti a špičáky měl zatažené. Ale připadalo mi bezpečnější nevěnovat mu už pozornost a hledět si práce. Pokud existuje nějaký důvod, proč si se mnou chce Jonathan promluvit, pak se to dříve či později dozvím. Radši později.

Přinesla jsem ze Samova auta další bedničku koly a okamžitě mě upoutal muž, který stál o samotě ve stínu rozložitého dubu v západní části trávníku. Byl vysoký a štíhlý a na sobě měl dokonale padnoucí oblek, který musel být strašně drahý. Postoupil o kousek dopředu, takže jsem mu trochu viděla do tváře, a zjistila jsem, že mi objekt mého zájmu pohled vrací. Při letmém pohledu mi připadal jako nějaké zvláštní roztomilé stvoření, které má ke skutečnému muži daleko. Ať už to byl kdokoliv, rozhodně nepatřil mezi normální smrtelníky. Přes svůj pokročilý věk byl nesmírně pohledný a světlé vlasy měl